చి...కా...బు

విజయ రాఘవ

శ్రద్ధరాత్రక్కాలంలో బయలుదేరారు వాళ్ళయిదుగురూ!...

ప్రతికాదేవి—వులిక్కిపడి, "ఎవరూ! బయలు దేరింది" అన్నది.

సర్కస్ సింహంలాగా గంతులు వేస్తూ, అటూ యిటూ తిరిగే యీదురుగాలి వాళ్ళ వాసనని మెలుగ్గొడ్డులాగా పీల్చి—

"వస్తున్నారు! యిటే వస్తున్నారు." అంది భయకంపిత స్వరంతో—

ప్రతికాదేవి సరోజ నేత్రాలు, స్వాతి వానచినుకులకు నోళ్లు విప్పే ఆలుచిప్పల్లాగా సాగిలివిచ్చుకొన్నాయి. గుమ్మడి పూపుప్పొడి రంగువంటి నుదురుమీద, తామరాకుమీద నీటిబిందువుల్లాగా స్వేద బిందువులు ముత్యాల్లాగా మెరుస్తున్నాయి.

ఈదురుగాలి తడారిపోయిన గొంతుకతో—

"దగ్గర కొచ్చేసారు. జాగ్రత్త దేవీ!" అంటూ కిటికీగుండా శూన్యంలోకి దూసుకుపోయింది.

ప్రతికాదేవికి ఉత్తర ధృవంలో ఉన్నట్లనిపించింది. నాసికారంధ్రాలగుండా, ఉష్ణ రక్తకాసారంలోంచి వచ్చే సెగల్లాంటి పొగలు, వుంగరాల మాదిరిగా తిరుగుతూ వస్తున్నాయి. అప్పటికి కాలం కందగడ్డలా తయారైంది. వాతావరణం అంతా వాతం కమ్మినట్లు బిగుసుకుపోయింది.

వీటన్నిటిని చీలుస్తూ వాళ్లయిదుగురి వింత వింత నవ్వుల మాటల మరకలు కనిపించాయి. వాళ్ల వేళాకోళాలు - వేష భాషలు చూస్తుంటే శోషొచ్చినట్లయింది ప్రతికాదేవికి.

లేచి కిటికీ పరజా తప్పించి చూసింది.

వాళ్ళయిదుగురూ మెట్ల దగ్గర కొచ్చారు.

"ప్రచండ ఝంఝూ ప్రభంజనంలో మెగిరే గాలిపటం తనకన్నా బలం గలదని వూహించుకొంది" - ప్రతికాదేవి ఆ సమయంలో.

కిటికీదగ్గరనుండి వాకిట్లోకి రాగానే—

"వాళ్ళయిదుగురూ" పంచభూతాల్లాగా కనిపించారు.

దేవి ప్రశాంత వాతావరణం కోరుకొంటానికి ప్రయత్నిస్తోంది. నయాగరా జలపాతంలో నాగమణులు మెరుస్తున్నాయి. జలియన్ వాలాబాగ్‌లో ఘోరకృత్యాలు, మనఫిరంగుల ధ్వనులు; హాలాహలంలో కోలాహలాలు — కేరింతలు — ప్రేయసీ విరహగీతాలాపనలు—రాజహంసల నడకల చప్పుడులు - అగ్నిపర్వతంలోనుంచి ప్రవ

హించే 'లావా' కుతకుత ప్రలాపాలు దేవిని అయోమయం చేస్తున్నాయి.

ఎలాగో జాగృతిదశలోకి హృదయాన్ని జారవిడిచింది, దేవి. కళ్ళు వాళ్ళయిదుగురి శరీరాల్ని-మనస్సుల్ని గౌరవించినయ్ వుచితాసనాల్ని చూపిస్తూ.

వాళ్ళయిదుగురూ కొండమీద కొక్కిరాయల్లాగా కూర్చున్నారు దేవి కెదురుగా.

వలిగాలి తెరలకు వణికి రెపరెపలాడే లేత రావిఆకులాగా - దేవి అరుణాధరాలు కదుల్తున్నాయి.

'నిశ్శబ్దం' మంచుగడ్డలాగా పది నిముషాలు కరగకుండా వుంది.

ఎడమవైపునుండి రెండో వ్యక్తిని దేవి పరకాయించి చూసింది.

సిల్కు లాల్చీ,—గ్లాస్కో పంచె—, కళ్లద్దాలు—కారాకిల్లీకి మెరుపెక్కిన నల్ల పెదవులూ—బ్రైల్ క్రీం, ఆమ్లా-స్వస్తిక్-తాతా ఆయిల్స్-రీటా-సీపా, కొబ్బరినూనె, బ్రామ్సిల్ మొదలైన పేర్లు కవచంలాగా తొడుక్కున్న వాసననూనెల గుచిమూడక, కుంకుడికాయ పులుసుతో సంతృప్తిపడే వుంగరాల జుట్టు, బెండకాయల్లాంటి చేతి వ్రేళ్లు, వంకాయ తొడిమలాంటి ముక్కు, వ్రేళ్ళమధ్య "జీవితం కూడా యింతే"—అన్నట్లు తార్కాణంగా కాలే విదేశీయ సిగరెట్ దేవిని పల్కరించమని ప్రోత్సహించాయి.

గొంతు సరిజేసుకోబోతూ మిగతా నలుగుర్ని చూచాయగా చూసింది.

ఎడమనుంచి మొట్టమొదటి అతను జేబురుమాలుతో మొగం తుడుచుకొంటూ విలన్‌లాగా కనిపించాడు.

రుమాల్ మీద "ఫిస్తోల్" గుర్తు వుంది.

దేవి గుండె గతుక్కుమని పిడచకట్టుకొనిపోయింది.

అయిదో అతను గోడకు వ్రేలాడుతున్న పటంవంక చూస్తూ పెదవులు కదుపుతూ—మధ్య మధ్య డైరీలో యేదో వ్రాస్తున్నాడు.

మూడో అతను దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నాడు.

నాల్గో అతను టేబిల్ మీదవున్న తెల్ల కాగితంమీద యేవో గీతలు గీస్తున్నాడు.

ఎవ్వరూ యేమీ మాట్లాడటంలేదు.

వాళ్ల పేర్లేమిటో తెలుసుకోవాలనుకొంది దేవి.

కుతూహలం ఎవరెస్టుశిఖరం లాగుంది.

ఉత్సాహం సాగరతరంగాల్లాగా మెగుర్తోంది.

ఇంతలో అయిదో అతను నిల్చున్నాడు.

దేవికి టి. బి. పేషంట్ గుర్తువచ్చాడు.

"వ్రాసినంత వరకూ చదువుతా" అన్నాడు అందరివంకా చూసి—ఎవ్వరూ జవాబివ్వలేదు.

దేవిమాత్రం చూస్తోంది అతనివాలకం.

అతను మొదలెట్టాడు – సిగరెట్ ముట్టించి—

"పిగిలి-రగిలి
నలిగి-తొలిగి,

నీల్గి-మూల్గి
వెగటెగసిన హృద్వీథిలో
అరుణారుణ జయపతాక
కిరణాలను చిమ్మింది—,
కాగితాల మడతలలో
కీచురాళ్ల కలవరింత—,
సిల్కు-చీర కౌగిళిలో
వుల్కు-లాల సలపరింత—,
దిగజారిన వక్షోజమ్ముల నీడలలో-
పొగజూరిన కామోద్రేకపు మేడలలో-
నాణ్యం తిరుగాడుతోంది.
ప్రావీణ్యం పొర్లాడుతోంది-
అంత్యంలేనిది గమ్యం—,
సాంగత్యం లేని దగమ్యం—.

రచన:
"రుధిరోద్గారి"

అని చదివి వ్రేళ్ళమధ్య ఆరిపోయిన సిగరెట్టుని చూసి నిర్వేదించాడు.

దేవి హృదయంలో యీ రచన ఎగుడు దిగుడుగా పడుకొంది.

మొదటతను "ఫిస్తోల్" గుర్తు జేబురుమాల టేబిల్ మీద వుంచుతూ, కుర్చీలోంచి క్రిందకు వంగాడు.

దేవి అతన్ని చూసింది:

అతను సిగరెట్ కొడిని అరచేతిలోకి భద్రంగా తీసికొని, దేవికి చూపిస్తూ-

"బ్రతికి సాధించలేని ముక్తి చచ్చి సాధించింది" అన్నాడు. నాల్గో అతను అందుకొంటూ-

"ఫిస్తోల్ శర్మగారూ! అలా అనకండి" అన్నాడు.

ఫిస్తోల్ శర్మ, "యేమిటీ!" అన్నట్లు బాయినెట్ లాగా మొగంపెట్టాడు.

దేవికి నవ్వొచ్చింది.

ఫిస్తోల్ శర్మకు ఆ నవ్వు చూడంగానే తల తీసేసినట్లనిపించింది.

"శాస్త్రిగారూ!" అన్నాడు.

"సస్పెన్సు శాస్త్రి", ప్రక్కనే కూర్చొన్న "ప్లాట్ రావు"ని పరిచయం చేస్తూ-"శ్రీ" గారికి ఆమాటలు కూర్చొని వినిపించాడు.

'రుధిరోద్గారి' "ఏమిటీ!" అన్నట్లు కొండ శిలువలాగా నోరు తెరిచాడు.

"మిట్టమధ్యాహ్న శ్రీ" రుధిరోద్గారి ఆదుర్దా గ్రహించినవాడై:

"మిత్రులు - సహృదయులు అయిన ఫిస్తోల్ శర్మగారు ఒక క్షుద్రమైన విషయాన్ని, అపరాధ పరిశోధకుడిలాగా పరిశీలించి, ఒక చక్కని మాటన్నారు. దానిలో సస్పెన్సు శాస్త్రిగార్కి నచ్చిన విషయం దాగివుంది. అట్టిదానికి ప్లాట్ రావుగారు తన మేధా సంపత్తి సామాగ్రితో వన్నెచిన్నెలు కూర్చే ప్రయత్నాలు జరగబోతున్నాయి." అని యింకా చెప్పబోతూండగా, రుధిరోద్గారి "అన్నమాటేమిటీ?" అన్నాడు తిమింగలంలాగా—

"బ్రతికి సాధించలేని ముక్తి" చచ్చి సాధించింది"..."అని "చివర ప్రాసభాగం నీ కొదిలారు." అని నసిగాడు మిట్టమధ్యాహ్న శ్రీ.

రుధిరోద్గారికి సాగరమథనంలోనుంచి చందనం పూసుకొన్నట్లయింది.

అష్టదిక్పాలుర్ని ఆరాధించాడు.

యీ క్రింది విధంగా పూర్తి చేశాడు చివరకు.

"బ్రతికి సాధించలేని ముక్తి చచ్చి సాధించింది రక్తి"-అని చెప్పతూ-

"ఇంతకీ ఫిస్తోల్ శర్మగారికి యెలా వుంటుందో యీ ప్రాస సొగసు" అన్నాడు రుధిరోద్గారి.

వాళ్లూ-వాళ్లూ పిల్చుకునే ధోరణిలో దొల్లిన మాటల్నిబట్టి, వారికున్న సాంకేతిక నామాలేమిటో దేవి అర్థం చేసుకొంది.

ఒక్కసారి తనలో తాను వాక్పిత్రం చదువుకొంది.

"ఫిస్తోల్ శర్మ-"

మిట్టమధ్యాహ్నశ్రీ"-

"ప్లాటురావు"-

"సస్పెన్సుశాస్త్రి"

"రుధిరోద్గారి"

దేవిగుండెముసిముసి నవ్వులు నవ్వ కొంది.

రాల్చిన సిగరెట్ కొడిని గురించి బయలుదేరిన ధర్మసందేహాల్లో వాళ్ళవాళ్ళ మనస్తత్వాలు యెలాంటివో గ్రహించుకో గలిగింది దేవి.

ఇంతలో పత్రికా దేవి టేబిల్ మీద టెలిఫోన్ మ్రోగింది.

దేవి చెవిదగ్గర పెట్టుకొంది.

ఎవరో యేమో అడిగినట్లున్నారు.

"త్వరగా రావాలి" అని దేవి జవాబిచ్చింది. సస్పెన్సు శాస్త్రి యీ సమయంలో దేవిని మాట్లాడిద్దామనుకున్నాడు.

"వస్తానన్నారా!" అన్నాడు చివరకు.

"ఎవరూ?" అందా మనుకొంది దేవి. కాని సస్పెన్సు అవమానపడిపోతుందేమో నని వూరుకొంది.

"బూటు చప్పుడునిబట్టి వ్యక్తిని గ్రహించవచ్చు—

మనిషి కనిపించకపోయినా మాటను బట్టి వయస్సు చెప్పొచ్చు—

మనస్సు యెటువంటిదో తెలుసుకోవాలంటే, చేసే చేష్టలు చూస్తే చాలు—"

ఇట్లా ఫిస్తోల్ శర్మ, ప్లాట్ రావుకి వక్కపొడి పెడుతూ కాస్త, కాస్తగా చెప్పకొస్తున్నాడు.

"ఇంత సేపూ కూర్చోబెట్టివుంచినందుకు యేమిటీ లాభం. యేదో కూర్చుని, పత్రికా కార్యాలయంలోనే, తన ప్రతిభను చూపి, ఒక గేయం వ్రాసి దేవదత్తంలాగా చదివినా, అప్పచేసిన సిగరెట్లు అయిపోయినా, కాసిని కాఫీనీళ్ళయినా తెప్పించి యివ్వలేదే!" అని—

"సిందూరం"

"రక్తచందనం"

"బంధూకం"

"సంధ్యారాగం"

"పులిచంపిన లేడి నెత్తురూ"

ఇత్యాది నవ్యకవితా సామగ్రికి వుదాహరణగా,తయారైై వూరుకొంది రుధిరోద్గారి వదనం.

ఫిస్తోల్ శాస్త్రి, ప్లాటురావువంక అపరాధ పరిశోధకుడిలాగా చూస్తున్నాడు. నస్పెన్సుగా చూస్తున్నాడు శాస్త్రి. రుధిరోద్గారికి సిగరెట్లు అయిపోయినయి. కాఫీ కషాయంకోసం గిజగిజలాడుతున్నాడు.

మిట్టమధ్యాహ్నశ్రీకి అప్రాప్త మనోహారీ సౌందర్య లావణ్యా జ్ఞాపక మొస్తోంది.

ఇంతలో కందిరీగల అందలంలోంచి దిగివచ్చినట్లుగా వచ్చాడు పత్రికాదేవిని ఆధారంగాపెట్టుకొని బ్రతికే "పూసరవెల్లి" గారు. వాళ్ళయిదుగురూ పూసరవెల్లిగార్ని చూసి నిల్చున్నారు.

దేవికూడా నిల్చుని వాళ్ళని పరిచయం చేసింది. పూసరవెల్లి రంగు మారుస్తూ - మందహాసంతో —

"ఫరవాలేదు కూర్చోండి."

అందరూ కూర్చున్నారు.

"మీ పేర్లు వినడమే గాని, స్వయంగా వ్యక్తుల్ని చూడగలిగే భాగ్యం నేటికి కుదిరింది. చాలా సంతోషం" అన్నాడు

తరువాత మాట "కాఫీలు తెమ్మని" చెపుతాడేమో అనుకున్నాడు రుధిరోద్గారి.

ఇంతలో ఫిస్తోలు శర్మకి చిరాకెత్తింది. "ఇటువంటి సంభాషణలవల్ల లాభం యేమిటీ! ఎందుకొచ్చాం యిక్కడికి?" అని చాణక్యుడిలా ఆలోచించాడు ఒక్కసారి.

పగబట్టిన త్రాచులాగా లేచాడు.

అతన్ని చూసి 'పూసరవెల్లి' అదిరిపడ్డాడు.

"ఇప్పటికి మీకు—

"గంధకంలో సుగంధం"—,

"కాళరాత్రిలో కత్తినవ్వు"—,

"చెలికత్తె రొమ్ముమీద చెరగని నిశాని"—,

"శశిరేఖలో సారాయి రుచి"—,

"రూపాయిలో నిరూపారాయ్" అనే అయిదు అపరాధపరిశోధక రచనలు మీ పత్రికకు పంపాను. వాటి గతి యేమైనట్లు? యెన్ని వుత్తరాలని వ్రాయం? రచయితల్ని యిలాగేనా ఉత్సాహపరిచేది. ఎనిమిది సంవత్సరాలు దాటినా వాటిఅంతు తెలియదయ్యే" అంటూ ఫిస్తోలు గుళ్ళలాంటి మాటలు పూసరవెల్లిమీదకి వదిలాడు.

దేవి గజగజలాడింది.

ఫిస్తోల్ శర్మ - రుధిరోద్గారిని లేవమని చెప్పి, రొప్పుతో కూర్చున్నాడు.

రుధిరోద్గారి లేచీ లేవడంతోనే మొగం చించుకొన్నాడు. మొసలి నోరులాగా పళ్లు బయటికి పెట్టాడు. కిళ్ళీ నమిలిన నాలుక కత్తిలాగా తిరుగుతోంది—

"వజ్రాయుధంలాంటి కలంతో వ్రాసిన, అపూర్వ ప్రతిభాసంపత్తితో మేళవించబడే పదాలతో, నిత్యమూ జరిగే సంఘర్షణలో, ప్రగతికి పురోగమించడంలో, ప్రజాస్వామ్య యుగంలో, కాలచక్రాల గమనంలో, శ్మశానవీధిలో మెగిరే జీవాల వికటాట్టహాస రోషాలలో, నలిగిపోయే బీదసాదల గుండెల రుధిరస్రావాన్ని రుచిచూస్తున్న రాబందుల మనస్తత్వాన్ని చిత్రీకరించుతూ, దీపావళికి రెండు సంవత్సరాల క్రిందట పంపుకొన్న "మంద్రడగబ్బ డొక్కల్లో మరులుగొన్న మస్తిష్కం" అనే నా గేయం ఏమైంది? ఎక్కడుంది? కాళరాత్రి కౌగిలిలో కమిలి

పోయే నీలిరంగునితీసి, అధివాస్తవికత్వాన్ని నిరూపించా నా గేయంలో. అటువంటి రచన యింతకాలానికే ప్రపంచంలో ప్రచారానికి ప్రకాశానికి - ప్రభావానికి రాకపోతే, యింకా నా సాహిత్యసేవ దేనికి? నాకీ పేరు వుండి లాభం యేమిట్" అంటూ అలిసిపోయి కుర్చీలో కూలబడిపోయాడు - పత్రికాదేవివంక చూస్తూ.

'పూసరవెల్లికి' చింత నిప్పులమీద కూర్చున్నట్లనిపించింది.

మొగంలో రంగులు మారుతున్నయి. ప్లాట్ రావు సావకాశంగా చూస్తూ, లేచి -

"ఊహించినా అందరాని విషయాలన్నీ ఏకరువుపెట్టి, అధిగమించలేని మార్గాలన్నీ అన్వేషించి, "ప్లాటు"కి సాహిత్యంలో ప్రధాన పాత్రనిచ్చి వ్రాసిన "మంగలిపెట్ట"- "దాలిగుంట" - "గొగ్గిపన్ను" - కుక్కతల్లి" మొదలైన నా అధునాతన కథానికలను ఏ వుద్దేశ్యంతో ప్రచురించకుండా వున్నారు? పోనీ యెందుకు తిప్పి పంపలేదు. చెప్పండి. భయంలేదు. ఫర్వాలేదు" అంటూ బాధనంతా నెమరువేసుకొంటూ ప్లాటురావు అడిగాడు.

పూసరవెల్లికి నవ్వొచ్చింది.

సస్పెన్సుశాస్త్రికి వొంటిమీద దురద గోండాకు సోకినట్లనిపించింది.

"పిస్తోల్ దెబ్బ - గుండె పగిలి కారిన పాలలో సేమ్యా తీగెలు కిలకిలమని నవ్వుతున్నాయి—"

"దూరంగా గులాబిరంగు జాకెట్ నవయౌవన యువతిది సిగ్గుపడుతూ, - దానిమ్మకొమ్మమీద దాక్కొంది."

"ప్రేయసీ! లైలా!" అని పిల్చాడు మజ్నూ! సినిమాలో - ఇసుక తుఫానులో - ఎడారిలో గుడారం లేచిపోయింది. ఆ హోరుగాలి ధ్వనిలో మజ్నూ విలాపం ప్రేక్షకులికి రాజేశ్వరరావు సంగీతమైతే బాగుండేదనిపించింది—"

"అనార్కలీ, సమాధిలోంచి—

అల్విదా...అల్విదా అంటూ సలీమ్‌కి జిలేబీ - రసగుల్లాలు తామరాకుమీద పంపింది."—

"గుడ్లగూబ కోయిల్లాగా కూసింది. సెలయేరు మునిసిపాలిటీ మురుగు కాల్వ మాదిరిగా విషాదగీతాలాపన చేస్తోంది"—

"ప్రియురాలిని కలుసుకున్నాడొకడు. ఎదురుగా సాలెగూడు గుండ్రంగా కనిపించింది. ఆమెను హృదయానికి ముందు హత్తుకొన్నాడు. తరువాత బిగియార కౌగిలించుకొన్నాడు. తేలిగ్గా ముద్దుపెట్టుకొన్నాడు - యింతలో అగ్నిపర్వతం బ్రద్దలైంది. మెరుపులు - వురుములు - జాకెట్‌లో పేలిం దొక రాకెట్ - తరువాత ప్రళయం - మళ్ళా నవ్యసృష్టి"—

యిలా రకాలుగా - డైలాగ్సు పెట్టి, యింత సస్పెన్సుగా వ్రాసి పంపుకొన్న "బూడిదలో భూకంపం" అనే నా 'నవల' యెక్కడ దాక్కొంది? గుండుదెబ్బ తగిలి యెండిపోయిన నా హృదయానికి అదొక్కరచనే ముక్తిదాయకం. ఇంతకీ ఏమైంది?" అంటూ సస్పెన్సుశాస్త్రి కలవరిస్తూ కూలిపోయాడు కుర్చీలో.

పత్రికాదేవి కుర్చీలో కూలిపోయింది. కాసేపటికి స్పృహ వచ్చి మామూలుమనిషైంది. ముక్కుమీద వ్రేలుంచుకొంది.

ఊసరవెల్లి నవ్వుతూ—

"మీావేం లేవా!" అన్నాడు మిట్టమధ్యాహ్నశ్రీని చూసి.

ఆ మాట ఆకురాయిలాగా రాసుకొంది హృదయానికి.

చ్యూయింగ్‌గమ్ తింటున్నవాడిలాగా నోరుపెట్టి-గోడకు ఎదురుగా తగిలించివున్న "ఊర్వశి" చిత్రాన్ని చూస్తూ- తేటగీతిలో-

"ఆమె నులి వెచ్చ కౌగిలిఅంతు లేని
మృదు సుఖాల తరంగాలుముంచుకొచ్చి,
మేను మరపించి జీవితమే, వసంత
ఋతువు గావించు సుకుమారి
బ్రతుకు నెపుడు"—

అని అపర పురూరవుడినై వ్రాసికొన్నాను తొలి రేఖలో.

పిండారబోసిన పండు వెన్నెల శారద రాత్రులు-ఉజ్వలతారకల వెలుగులో-సన్న జాజి పూలపందిరిలో - తూగుటుయ్యాలలో- కప్పురపువిడెము సేవిస్తూ - కలువ మొగ్గలా వున్న నా అప్రాప్త మనోహరి సౌందర్య లావణ్య సుకుమార, సుందర, స్వరూపాన్ని తల్చుకుంటూ - కలలుగంటూ— "సిగలో మొగలి రేకు" అనే ప్రబంధ కావ్యాన్ని సీరియల్‌గా ప్రచురించమని ప్రాధేయపడుతూ పంపాను రెండేండ్లక్రిందట. తరువాత అలాంటి కావ్యం వ్రాయడానికి నా మనస్సు తూగలేదు. నా ప్రియురాలి వయసులో వసంతఋతువు వెళ్ళిపోయింది. నా కలంలో నిర్ఝరిణీ ప్రవాహంలాగా పారే జీవధార సన్నగిల్లింది సడలని కౌగిలింతలు-ముద్దులు జాజిమల్లెల సురభిలాలు- సెలయేటి రొదలు- తుమ్మెద పాటలు - ఆనంద రసైకధుని— మొదలైనవన్నీ నాలో తడారిపోయినట్లని పించింది. అయ్యా! ఒక్కసారి నా కావ్యం లోని 'తొలి రేఖ' అని పేరు పెట్టుకొన్న పద్యాల్ని చదువుకోవాలని వుంది. యెక్కడుందో తీసివ్వండి. వ్రాతప్రతిని చూసుకొని, అచ్చుప్రతిగా తృప్తిపడతాను సెలవివ్వండి. ఎక్కడుంది?" అని మిట్టమధ్యాహ్నశ్రీ దీన వదనుడై గాద్గదికంగా పల్కాడు.

దేవి గుండెలో జాలీ - కరుణ ద్రవించాయి. ఊసరవెల్లికి వికృతమైన నవ్వొచ్చింది. వాళ్ళయిదుగురి మొరలూ - మొక్కుబడులూ విన్నాడు వూసరవెల్లి.

దేవివంక చూసాడు.

ఆమె ముఖంలో విషాదచ్ఛాయలు దృగ్గోచరమవుతున్నాయి - కనుకొలకుల్లో అమృతధార లూరినయి. బాధను వ్యక్తం చేయలేక సతమతమవుతోంది.

ఊసరవెల్లికి వూపిరిసలపలేదు. అందరూ తనవంకే ఖూనీకోరుల్లాగా చూస్తున్నారు.

దేవి మొగంలో సానుభూతి అలుముకొంది. ఆమె వాళ్ళమాటలు నమ్మింది. గాద్గదికంతో వూసరవెల్లితో అంది.

"ఎందుకిలా చేస్తున్నారు. మిమ్మల్ని ఆధారంగా పెట్టుకొని, పేరు తెచ్చుకుందా

మనుకొంటే, యిటువంటి పనేనా చేసేది! ఇలాగేనా నా మొగానికి కళంకం తెచ్చేది!” సాహిత్యాన్ని పోషించాలి. రచయితల్ని ప్రోత్సహించాలి” అని సంపాదకీయాలు - వుపన్యాసాలు చెప్పిందీ-వ్రాసిందీ మీరేనా! ఏమిటిదంతా!” అంటూ పత్రికాదేవి వూసరవెల్లిని గట్టిగా నిలబెట్టి అడిగింది.

వూసరవెల్లికి మెదడులోనూ-గుండెలోనూ ‘ఉషా’ పంకాలు తిరిగినయి– కెనడా రైలింజను యీల వేసింది.-ఫ్యాక్టరీ పొగగొట్టం మసిబొగ్గులు రవ్వలు చిమ్మింది-పసిపిల్ల పాలకోసం యేడ్చింది-ప్రియురాలి వక్షస్థలంలో త్రిశూలం దిగబడింది - ప్రియుడి నెత్తిమీద వజ్రాయుధం దెబ్బ టంగ్ మని మోగింది. అమాంతంగా లేచి ముందున్న టేబిల్ లేపి ప్రక్కకు పడత్రోశాడు.

“చి...కా...బు.” కనిపించింది.

“పిస్తోల్ శర్మ” కళ్లు గుండ్లు రాల్చాయి.

“మిట్టమధ్యాహ్న(శ్రీ)”- హృదయారవిందం పుష్పాడి రాల్చింది.

“ప్లాటురావు”- బుర్రలో గూడ్సుబండి కదిలింది.

“సస్పెన్సు శాస్త్రి” - కోటు జేబులో చుంచుపిల్ల నవ్వింది.

“రుధిరోద్గారి”- నాలుకమీద కలకత్తా రుద్రకాళి కత్తిగీటు పెట్టింది.

ఊసరవెల్లి వులిక్కిపడి, తేప్పరిల్లి చూసాడు. అంతా భయానక దృశ్యాలు. విసురుగా ప్రక్క కిటికీదగ్గరకు వెళ్లాడు. పరజా దీశాడు-ప్రకృతిలోకి పారిపోయాడు.

దేవి వాళ్లయిదుగురి ముందుకొచ్చింది.

“చి...కా...బు” యెత్తి చూపింది.

ఒకళ్ళ మొగా లొకరు చూసుకొన్నారు. అప్రయత్నంగా అందరి నోటిమీదికి వచ్చిందీ క్రిందిమాట:—

“చిత్తు కాగితాల బుట్ట”—

“ఇన్నాళ్ళబట్టి యెంతో ఐకమత్యంగా వుండగలిగాం.”—

“యివ్వాళ ఎవరిదారిన వాళ్ళు వెళ్ళిపోతున్నాం.” అంటూ రచనలు వాళ్లయిదుగురి కరకమలాల్లోకి వెళ్లి నవ్వాయి.

దేవి హృదయానికి యీదురుగాలి మంద మలయానిలమై శాంతి - హాయి - చేకూర్చింది.